

En 12-årig drengs oplevelser på et gammelt nonnekloster

af Leif Novrup

Tryk på billederne for at de dem i stor udgave.

For en del år siden fik Vinderup Egnshistoriske Arkiv indleveret et gulnet stilehæfte. Med sirlig håndskrift var nedskrevet en 12-årig drengs oplevelser fra 1901. Drengen - Ejnar Hansen, Vosmose - kaldte sine optegnelser for

INTERESSANTE OPLEVELSER

GAMMEL STUBBERGAARD OG OMEGN.

En vinters ophold på den jyske hede!

Ejnar Hansens far var netop antaget som skytte på Stubbergård. Drengen med sin familie skulle altså i 1901 have boet i Sevel eller rettere nede på det, vi i dag kalder Klosteruinen ved Stubbergård Sø.

Dette måtte jeg lige have verificeret! Jeg gik op i skolens depot og fandt de gamle skoleprotokoller frem. I Autoriseret Dagbog for Sevel Skole 1896-1915 for første og anden klasse kunne jeg under november måned 1901 se, at en dreng ved navn Jens Ejnar Hansen var begyndt i skolen i 3. klasse den 2. november. Han havde kun forsømt én dag af lovlig grund den 16/11 og derfor haft 11 skoledage i november. Man gik jo kun i skole hver anden dag. Så det tydede på, at stilehæftet talte sandt, og spændende var det nu at læse en drengs oplevelser ved Stubbergård Sø for omkring 100 år siden.

Stilehæftet begynder således:

Gammel Stubbergaard og Omegn. En vinters ophold på den jyske hede!

Det var med en vis glæde, at jeg hørte noget om, at vi skulle rejse til Jylland, hvor far skulle være skytte hos en fru E. Bruun de Neergaard (født komtesse Holstein Holsteinsborg) på Stubbergård - ikke fordi jeg gerne ville fra min fødeby Revninge - nej, tværtimod, jeg kunne næsten ikke forstå, hvordan jeg kunne rejse fra alle mine venner og bekendte, måske for stedse. Men det var en higende lyst til det eventyrlige, og en lyst til at se mig om og til at skue Jyllands hede, der fik mig til at glæde mig ved afrejsen. Dertil kom, da far havde været oppe i Jylland og set lejligheden, fortalte han, at det var på en ruin, vi skulle bo.

Efter aftale med fru Neergaard var far på prøve en måned, og i den tid gik vi så og ventede på nærmere ordre om indpakning af rejsegodset m.m. Tillige fik

vi, da far skulle blive, huset og smedjen solgt.

Den 13. oktober sendte vi rejsegodset af sted, og den 14. dampede vi væk med toget, efter at have hilst af med alle venner; mod det forjættede land. Vi rejste hele natten, og om morgenen den 15. oktober 1901 ankom vi til Vinderup Station i et stilfuldt vejr. Der hørte vi først den rigtig jyske dialekt summe om os. Knudsen - bestyreren på Stubbergård - var ankommen til stationen med køretøjet, der skulle bringe os til vort nye hjem. Efter at vi havde hilst på ham og var blevet læsset, hvilket tog en vældig tid, rulede vi af sted ud af Vinderup, ud over heden, forbi kæmpehøje og små granplantager og sommetider forbi en faldefærdig hedehytte eller en statelig bondegård med husmølle på taget. Overalt lå den tykke tåge, der just var blevet til støvregn, og gjorde gråt, gråt for vore blikke, der ville skue hedens skønhed, men kunne ikke se den.

Det tog nogen tid den halvanden mil, vi havde til ruinen, men endelig nåede vi Stubbergård, og i en fart snurrede vi op foran hoveddøren for at hilse på hendes nåde fru Neergaard, men hun var ude på ruinen for at tage mod os der, og så kørte vi videre ud efter skyttehuset til. Vejen var forfærdelig for os øboere. Vi røg om imellem hverandre, og snart gik vognen på to, så på tre og så på to hjul igen. I den dur gik det hele vejen, og da vi nåede bakken, hvorpå ruinen lå, skulle vi køre næsten lige i vejret, Så vi havde nær gået bag af vognen, men vi var dog på den, da vi kom op på gårdspladsen, og dygtig forpjusket så vi ud, da vi hilste på fru Neergaard, der er lille af vækst, rank majestætisk holdning, åbent, men strengt ansigtsudtryk. Således var indtrykket af hende, som hun stod der og bød os velkommen. Hun havde gummistøvler og korte skørter på. På nakken bar hun sin lille Hammerless cal. 16, og et par Gordon-settere holdt hun i hånden. Hendes røst var sprængt, så hun næsten skræmmer; da hun anviser os værelserne.

Efter at have gjort det, lader hun os ene med en portion grønkål, som hun har ladet koge til os.

[Huset i 1909.](#)

[Ladegårdssøen](#)

[Ny Stubbergård.](#)

Fru Neergaard, som omtales her; er den Sofie Elisabeth Bruun de Neergaard, der er født den 5/9 1859 på Holsteinborg, Sorø amt. Hun blev enke i 1880 og levede som sådan af sin formue, da hun tog ophold i Sevel sogn i 1898. Hun er den såkaldte »Grevinde på Stubbergård«, hvis lidt særprægede manerer vakte opsigt i Sevel. Hun gik meget på jagt og promenerede da i mandfolkebukser; hvad jo var nok til at vække opsigt. For lettere at komme over søen til jagtmarkerne på Hjelm Hede lod hun bygge den såkaldte »Grevindens bro« umiddelbart nord for Gl. Stubbergård, hvor altså nu Ejnar Hansen og hans familie skulle bo. Hun er altså nu i 1901 42 år gammel.

I Hardsyssels Årbog 1911 findes en stor artikel om Stubber Klosters historie skrevet af pastor Villads Christensen. Her skal blot erindres om, at Stubber Kloster efter reformationen i 1536 overgik til kongen og blev en herregård med Iver Juul som den første ejer. Ved arvedelingen i 1662 deltes den på forskellige ejere. Gården stod tildels ubeboet i et helt århundrede og forfaldt, hvorfor ejeren Jacob Boserup omkring 1850 flyttede den nærmere Sevel - under navnet Ny Stubbergård. Det var her fru Neergaard boede med sine folk.

Den gamle gård - Gammel Stubbergård - med de alentykke mure blev 1870 solgt til nedbrydning, ved hvilken lejlighed arkivet gik til grunde. I 1901 stod kun kældrene tilbage som et minde om gamle dage, og der var bygget et hus ovenover dem for at bevare dem. Det var i dette hus, at Ejnar Hansens familie skulle bo. Ifølge skoleprotokollen boede der tjenestefolk med skolesøgende børn her på ruinen ind til 1908. Et foto fra året 1916 viser, at huset nu er borte.

Ny Stubbergård ejedes i 1901 af Svend Gustav Møller til stamhuset Østrupgård på Fyn, idet han havde købt herligheden i 1890 af Alfred Kappel. Allerede året efter - i 1902 - solgtes Ny Stubbergård videre til geologen, professor dr. phil. Kr. Rørdam.

Ifølge folketællingen 1/1 1901 boede der på proprietærgården Stubbergaard ud over fru Neergaard et gårdbestyrerpar Niels Jørgen Nielsen og Maren Nielsen, der i 1895 var kommet fra Østrupgård, Fyn. Ejnar Hansen kalder dog bestyreren for Knudsen i oktober samme år! Bestyrerparret havde en tjenestepige ved navn Ane Cathrine Christensen og en daglejer ved navn Anders Andersen.

Fru Neergaard havde da en skytte ved navn Jørgen Henrik Madsen, to kvindelige tyender ved navn Regine Mikkeline Vindeløv og Marie Kirstine Sørensen samt en sygeplejerske Ane Marie Madsen boende på gården.

Ejnar Hansens far må altså have afløst skytte Jørgen Henrik Madsen til oktober 1901. Ejnar fortæller videre:

»Da vi havde spist os mætte, går vi ud for at se omegnen og beboelsen. Det første vi så, var nok ansigtet af Knud Gyldenstjerne, der var udhugget i granit og muret ind i væggen over indgangsdøren. Ved siden af denne var der en udbygning over stentrappen, der førte ned til kryptkirken, hvorpå skyttehuset var bygget af røde munkesten. I denne kryptkirke, der er den sidste levning af klosteret gammel Stubbergård, var der meget skummelt, thi ikke meget dagslys eller frisk luft nåede derned. Idet vi træder ind i

selve kirken, gyser det i os, hvad enten det nu var kulden eller uhyggen, og vi træder forsigtig frem på det klamme murstensgulv. Midt i denne sal står der en murstenssøjle, hvorfra der udstråler fire hvælvinger; så rummet deles rettest i fire dele. I muren var der et par store fordybninger; hvor der lå nogle ben, et par kranier af mennesker og en vældig nøgle, måske Sct. Peders nøgle. Hvor er det forunderligt at tænke, at her på samme sted har nonnerne for mange hundrede år siden sunget deres messer; og hvad vi senere hørte af folk, skulle de gøre det endnu.

Tryk på billedet for at se det i stort format

Derfra gik vi ind i et rum, hvor de skulle have haft kælder; derfra igennem en gang ind til et lille firkantet hummer med hvælvinger over. I væggen var der nogle fordybninger; hvor der siges, at bønderne, når de skulle straffes, sad krumslået. Derfra var der indgang til et endnu mindre rum med stenbænke. Det var sikkert nok et fængsel. Ved siden af dette var der et indmuret rum, hvor der nok sad en dame og sukkede inde. Da vi kom op i den fri luft, trak vi vejret betydeligt friere.

Idet vi går over gårdspladsen, om den kan kaldes så, til hønseriet, kan vi ikke lade være at standse og nyde den ejendommelige udsigt. Mod øst er Stubbergård Sø med en lyngbakke til baggrund, på hvis skrænt egepurrene stod og spejlede sig i søen - og så den uendelige Hjelm Hede - mod syd snoede Stubbergård Sø sig som en flod imellem Hjelm og Karups hede - mod vest lå den lille Ladegård Sø med sine rørkanter; og længere borte kunne man skimte Stubbergård, hvor fru boede, lidt af Stubbergårds skov og Hellesøen - mod nord strakte Stubbergård Sø sig videre og løb sammen til en å langt omme, hvor der lå et hus, som far sagde hed: Sortehuset, og under dette hus, der er bygget over åen, gemte sig en stor ålekiste - nærmere ved os var der en bro - Fruens bro - der gik over søen til en halvø - »øen« - kaldet. Vi står længe og betragter den ejendommelige udsigt for os fynboere. Særlig ejendommelig er de masser af ænder i søerne. Uvilkårligt tænker vi: Hvad skal vi opleve her. Ikke en lyd af menneskenes rastløse færden når vort øre.

Tankefulde vandrer vi over til hønseriet for at besé det. Der var rent og pænt, nylig fejtet og strøet grus i alle rummene, og hvad der var det allerbedste, loftet sad fuldt af de dejligste hedetørv. Der var nok ca. 16.000, men heller ikke spor af brænde.

»Det vil nok blive rart, når den barske vinter kommer med vilde vestenstorme«, tænkte vi.

Bag ved hønsehuset har nonnerne haft begravelsesplads. Store tilhuggede kampesten vidner herom. Fra dette går vi til haven, der er anlagt ned ad bakkeskråningen mod søen i øst. Den er omgivet af jordvolde, hvorpå nogle hyldebuske er plantet for at give læ for de enkelte unge lave frugtræer; der er plantet der. Lidt gyvel er der i haven, foruden nogle køkkenurter; kål og kartofler. Neden for haven ud til søkanten ligger der en gammel grøftevold, hvorpå der står nogle ældgamle udgåede elletræer; som vist nok havde stået der før Gl. Stubbergård brændte. Nu er der ikke mere at se, og nu kom også flyttegodset, Så vi fik travlt med det. Klogelig havde vi taget lidt (et lille læs) brænde med herop, for ellers havde det nok ikke været nemt at få ild i tørvene, hvilket måske dog nok kunne lade sig gøre, da tørvene er meget lette

og tørre.

Forkarlen på Stubbergård , »Villes«, en ældre jyde, spurgte nok så lunt på sit ravjyske, om vi ikke havde nogle æbler med fra Fyn, som efter deres mening er et rent paradys at leve i, da der er så meget frugt - men vi havde desværre intet.

Vi arbejdede lige til aften med at pakke ud og var endda ikke færdige, men sengene, som vi skulle sove i, havde vi dog fået stillet op på benene. Trætte, som vi var; gik vi tidlig til sengs, og skulle så prøve at sove højt oppe i Jylland ikke langt fra Limfjorden og ¼ mil fra nærmeste beboelsessted, og oven i købet lige over en kryptkirke, hvor spøgelse huserede. Vi lå længe og lyttede, men faldt endelig i søvn. Ved midnatstid vågnede vi igen og kunne ikke sove, for stormen suste og hvad var det en dyb summen, så et hvin, så nogle klagende toner; så atter en dyb brummen, som lød nede fra kirken, der var så uhyggelig. Rædselsslagne stirrer vi ud i mørket, mon det da virkelig var sandt, det »Villes« sagde, da han var herude, at nonnerne havde travlt herude hver nat. - Til alt held lægger stormen sig, og alt bliver roligt igen, og så falder søvnen på os igen, men det er en urolig søvn, Ole Lukøje har indpodet os, for nonnerne var stadig i vore tanker«.

Skitse af halvøen 1901.

Grundrids af ruinen.

Kælderen.

Ejnar Hansen nævner flere gange kryptkirken. I dag mener man ikke, at disse bevarede kælderhvælvinger fra klosterets velmagtstid i det 15. århundrede skulle have været kirken, som den mundtlige overlevering sagde, men derimod nonnernes spisesal. Historikeren P. K. Hofmansen skriver i sin lille bog, Sevel Sogn, Minder og stemninger 1949:

»For længst er lyden af nonnernes skridt over teglstensgulvet døet hen i det store krydshvælvende rum, der uden tvivl har tjent som klosterets refektorium (spisesal).«

Det samme gælder for det såkaldte »nonnefængsel«, som Ejnar Hansen også beskriver. Det har nemlig i stedet for været klosterets maltkølle. Malten er blevet tørret på kølleflagen, der har ligget hen over luftkanalernes øvre munding. Til gengæld kan man ikke afvise, at samme rum i herregårdstiden kan have været anvendt som hundehul for genstridige hovbønder fra Sevel og Trandum. Men endnu i Hardsyssels Årbog fra 1911, hvor Villads Christensen skriver om Stubber Klosters historie, kan følgende læses:

»Kommer man da ned ad denne trappe indefra, fører der en mørk gang til venstre ind til en hvælving, hvorfra der igen går en snæver åbning ind til et skummelt og uhyggeligt rum, det er det såkaldte nonnefængsel, den murede bænk, hvor synderen kunne sidde, og lydhullerne i loftet findes endnu, som de var dengang, da nonnerne, som traditionen fortæller; for overtrædelse af klostertugten afsonede deres synder der; og alting tyder på, at det er klosterfængslet, der her er bevaret i sin oprindelige skikkelse.«

Men Nationalmuseets udgravninger viste altså noget andet!

Hovedet hugget ud i sten af Knud Gyldenstjerne har jeg aldrig set, og det er forsvundet. Knud Gyldenstjerne blev i 1620 gift med Christence Juul på Stubbergård og med ham er vi inde på livet af de uhyggelige gengangerhistorier; der har vandret fra slægt til slægt i Sevel sogn.

Knud Gyldenstjerne havde fået en udmærket opdragelse både herhjemme og i udlandet og var en tid også hofjunker; men skal man tro sagnene, varede det ikke længe efter brylluppet, før både fru Christence og bønderne under Stubbergårds gods mærkede, at de havde fået en herre, der forstod at bruge sin magt. Efter hans død tilskrev man ham alle mis lige handlinger; også selv om de havde fundet sted mange år forinden. Således fik han også skyld for at have nedrevet Trandum kirke, hvilket Iver Juul havde æren for i 1554. Men det passede så godt ind i fortællingerne om ham, når bønderne om vinteraftenerne samledes om langbordene rundt om i hjemmene.

Naturligvis kunne en så ond mand som Knud Gyldenstjerne ikke finde ro i sin grav. Tidens tro på gengangere og spøgelser formede de skrækkeligste historier om ham, og om hvorledes han om natten huserede på Stubbergård. De gamle, endnu bevarede kælderhvælvinger blev skuepladsen for hans natlige genkomst til gården.

Endelig lykkedes det den ikke fødte - men af sin mors liv udskårne - præstesøn Knud Ufødt fra Vridsted at nedmane ham i banken mellem Fruerlunden og Sovgård mose, men for at betone, at det ikke stod rigtigt til på dette sted, fortalte man, at græsset var grønt om vinteren og vissent om sommeren, der hvor nedmaningen havde fundet sted.

»Om morgenen vågner Jakob, Martin og jeg tidligt og får lov til at komme op: Da vi vel er i tøjjet farer vi straks ud for at se os om, men skotter dog lidt til nedgangen til kirken og kommer ikke i nærheden af den. Det er stille nu. Søen ligger som et umådeligt spejl. Solen er i opgang, og den kaster sine stråler op mod himlen, der er ganske rødfarvet. Vi betages af det storartede syn og den højtidsfulde stilhed, der kun er afbrudt af en hel del andre forskellige lyde. Lappedykkere glider med en svanes holdning parvis ud fra rørene og efterlader sig lange strimer i det blanke spejl. Blishøns og gråænder svømmer så småt omkring i rørene, en større flok skalleslugere - er ude at fiske, og ud over søen trækker en flok hvinænder i susende fart, nogle sangsvaner høres lig klokke-toner i det fjerne, bakken mod øst spejler sig i søen tillige med solen, der nu viser sin purpurfarvede skive lige over bakkekammen. Hvor er det smukt, hvor er det skønt.

Med en vis glæde i sindet over den storslåede natur og den dybe fred, går Astrid, Laura og jeg til vort arbejde i hønseriet: Først kommer hønsene, kalkunerne og ænderne ud og får deres dagvær efter en spiseseddel, som vi havde fået foræret af fru Neergaard, så fejer vi rent op i de forskellige rum, skurer hjallene (rækkerne) og redekasserne, så strøs der harpet grus. Da det er besørget, er vi svært glade ved frokosten.

Efter frokosten koger vi fedtegrever til hønsene, og så har vi hønseriet i orden, når undtages fodringen om middagen og om aftenen. Vi arbejder rask væk med flyttegodset, og får stuerne sat til med bohaver. Tilfældigvis kommer vi ned i kirken og lidt uhyggelig til mode går vi og ser os om til øjnene tilfældig faldt på en ituslået rude, »oho, der har vi nonnerne«, udbryder jeg. Det fik vi snart ordnet ved hjælp af en hammer; lidt søm og en fjæl.

Om eftermiddagen fik vi besøg af fru, så skulle det vise sig, om vi kunne feje. Fodringen var god nok og vaskningen af rækkerne var også helt godt. Så kom hun ind, hvor ænderne huserede, og der fandt hun nogle ekskrementer af vedkommende ænder; og så revnede ballonen. »De kommer til at bruge skovlen og kosten lidt mere«. »Javel«.

Tiden går; og vi er snart inde i forholdene. Jeg har flere gange været i Sevel hos købmand Gade og også set almueskolen, som jeg snart blev nødsaget til at søge, hvilket jeg ikke var glad for; da jeg i Revninge på Fyn gik i friskole. Nå, den 1. november tog jeg Jakob ved hånden, fik en god mellemmad og alle de skolebøger; jeg ejede, i tasken og gik så i skole. Jeg meldte mig til førstelærer Petersen, der netop var inde i 2. klasse. Derind kom Jakob, men jeg kom ind hos andenlærer Sørensen i 3. klasse og kom straks til at sidde øverst. Det viste sig, at jeg klarede mig godt, især da jeg fik købt mig en læsebog, som ikke kunne undværes i en almueskole. Hver anden dag passerede vi så Stubbergård, idet skolevejen gik forbi Ladegårdsøen, tværs igennem gården, forbi et stort rundt vandbassin, der stod midt på gårdspladsen, op af dette ragede et krumt rør; af hvilken der altid løb vand ned i bassinet - videre gik vi forbi hoveddøren over en bæk, der kom fra skoven og løb igennem haven udenom hovedbygningen til Hellesøen - vi kom fra haven igennem en dyb hulvej op forbi præstegården igennem en allé af pile, drejede så til venstre op af en bakke, og så var vi ved den røde skolebygning«.

Om skolen i Sevel fandt jeg følgende i embedsprotokollen:

I slutningen af sidste århundrede voksede skolen i Sevel så meget i førstelærer Balles sidste tid, at der blev for mange børn til to klasser. En del familier holdt da en privatlærer til deres børn, og der oprettedes en pogeskole, der til sidst overgik som et fast led af skolen. 11894 nedlagdes pogeskolen og der oprettedes et andenlærerembede ved Sevel skole. Den 1. januar 1895 tiltrådte den første andenlærer. Det var Jacob Peter Jacobsen, der kom fra en lærerstilling i Madum. Han efterfulgtes i 1898 af lærer Madsen, der fik et

førstelærer embede i Brande i 1901. Niels Peter Sørensen blev kaldet til andenlærer i Sevel den 8/7 1901, og havde som sådan ikke været længe i Sevel, da Ejnar Hansen mødte op i skolen den 1. november. N. P. Sørensen var stifteren af Afholdsforeningen i Sevel. Han rejste fra Sevel den 1/5 1905 til et enelærer embede i Karmisholt.

Førstelæreren ved Sevel skole i 1901 hed Kristian Pedersen. Han havde afløst Niels Sørensen Balle den 1. februar 1894 og kom da fra Testrup. Han forflyttedes til Lønborg skole ved Tarm den 1. november 1902.

Beretningen for Sevel skoles tilstand for 1901 fortæller, at skolegangen er ifølge anordning af 29. juli 1814. Det ugentlige timetal for både sommer og vinter er 18. Skolen er ordnet i 4 fremadskridende klasser med i alt 74 børn fordelt med 15 elever i 1. klasse, 18 i 2. klasse, 17 i 3. klasse og 24 i 4. klasse. Skolebygningen er bygget i 1865.

Og ved visitationen den 7. oktober 1902 - altså kort før førstelærer Pedersen rejser til Lønborg - står der følgende i embeds- protokollen under tilsynets påtegninger ved Thomas Møller:

»Jeg visiterede for fjerde gang Sevel skole. I religion vare børnene meget vel underviste. Børnene læste godt og analyserede forstandigt. I historie og geografi vare børnene meget vel underviste. Regning og skrivning var tilfredsstillende, og bøgerne behandlede med orden. I retskrivning var der nået et meget godt resultat. Gymnastikken var øvet flittigt og gik friskt og præcist. Børnene ere gennemgående temmelig umusikalske, men sangen var øvet med flid, så der efter forholdene blev sunget helt godt.«

Ejnar Hansen fortsætter:

»På Stubbergård var der et par fiskere ved navn »Jerrick« og Niels, men de fik afløsning den 1. november af et par sjællændere - brødre. Peder og Hans Peder Hansen, der var fra Reersø. Hans var uddannet på Vallekilde. Disse to fiskere skulle bo på »ruinen« i et værelse, som godsejeren havde forbeholdt sig. Kosten skulle de have hos os. De skulle undersøge søen, om der kunne tænkes oprettet et fiskeri der. De fik et meget slemt vejr at arbejde i, da vinteren blev ualmindelig barsk.

Et par dages tid efter deres ankomst skulle jeg med dem ud at se os om. Vi gik i båden og sejlede over til »Fruens Bro« ved øen, hvor vi landede og gik derfra over nogle bakker til Palmesøen, der ligger nordøst for os. Palmesøen er den skønneste af alle søerne. Den ligger i en lavning i heden og er omgivet af lyng og egepur. Ved bredden stod den nydeligste klokkelyg. Da søen lå så dybt, var vandet meget mørkt og spejlblankt. Idet vi nærmer os den, fløj der fem krikænder op af den og en lappedykker svømmede rundt derude. Over denne

Sø spændtes der en lang snor (tvist) med en snes geddekroge på, så var den så nem at trække i land. Herfra gik vi om til Sortehuset - efter at have været oppe i Hjelm Hede og set Trandums røde kirke og nogle hedehytter der omkring - for at se til »ålekisten« og åen, hvorover ålekisten var bygget, som løb fra Stubbergård Sø til Limfjorden. Videre gik vi om over »Knuds Kær«, en stor strækning med mosebund, nogle vøjrbuske og hængedynd. Der igennem løb der et lille åløb fra Stubbergård Sø til Hellesøen, som hed Odderrenden. Der skød far senere en stor odder. (Her lever der også i dag oddere. RED). I denne odderrende var der masser af skaller, og der tog fiskerne dem med en kejs til madding til geddekrogene. Lidt efter var vi nået Fruens Bro igen, men fra en anden side.

Her var det efter sagnet, at herremanden på Stubbergård engang, da han ville føre kirkeklokken fra Trandum til Sevel kirketårn og havde fået den i en båd og ville føre den over søen, pludselig sank midtstrøms, og siden kan man hver højtid høre den ringe fra dybet.

Ankomsten til båden gik vi i den og sejlede så tilbage til ruinen.

Dag gik efter dag, ens alle: Vi passede hønseriet, fiskerne fiskede, far skød og jeg gik i skole, ladede patroner og hjalp til i hønseriet. En dag var fiskerne heldige og fangede en helt. Den er den skønneste fisk, jeg har set. Den var da også meget kostbar: 1 krone«.

Udsigt mod nord. 36KB

Stubber Kloster. 40KB

KILDER

Utrykte:

Vinderup Egnshistoriske Arkiv: Stilehæfte med Ejnar Hansens erindringer, 1961.
Sevel Skoles Arkiv: Autoriseret Dagbog for Sevel skole, 1896-1915.
Embedsbog for Sevel Hovedskole, 1899-1925.

Trykte:

Christensen, Villads: "Stubber Klosters Historie" i Hardsyssel Årbog, 1911, s. 37-112.
Hofmansen, P. K.: "Sevel Sogn, Minder og Stemninger, 1949.
Hofmansen, P. K.: "Klosteret og Herregården STUBBER", 1980.

Leif Novrup

Født 1941
Lærer
Baunebakken 8,
Sevel
7830 Vinderup

